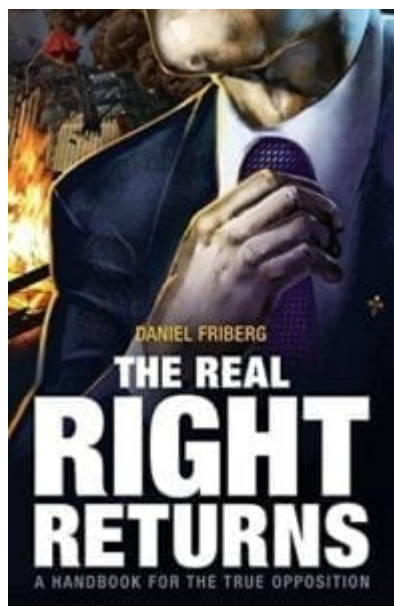

Daniel Friberg – *The Real Right Returns*

Autor: František Klášterský

V současnosti je téměř nemožné nepostřehnout společenské napětí, které se dá téměř krájet. Pojmy jako krize, změna, katastrofa, konec éry a dokonce apokalypsa již dávno nejsou jen předmětem knižního ztvárnění, odtažitých studií, či charakteristickými obraty výstředních jedinců a spolků, nýbrž docela dobře součástí našeho každodenního slovníku. Ano, *něco* se děje. Domácí knižní scéna byla v posledních měsících obohacena několika zajímavými tituly, které se na probíhající krizi dívají bytostně *zprava*, ať již jde o reedici Buchananovy *Smrti západu*, Evolovy pesimisticky laděných *Směrnic* a konečně *Manifest evropského odporu* Guillaumea Fayeho.

Jeden pozoruhodný počín nyní přichází ze Švédska. Kniha *The Real Right Returns: A Handbook for the True Opposition* si neklade za cíl obšírně analyzovat příčiny evropské krize, ani detailně rozebírat teoretické základy pravicového myšlení. Je ovšem velmi cenným a čtivě psaným manuálem skutečně „pravicové opozice“ určeným nikoli přednostně pro zástupy přesvědčených, jako spíše váhajícím a nedotčeným. Hned se nabízí úvaha doporučit tuto knihu jak té části veřejnosti, která má málo času na bádání v intelektuálních zákoutích, ale vnitřně tuší, kudy se vydat, tak zástupům různých zmatených „protiislámských“ aktivistů a „domobranců.“

Friberg je zajímavá postava identitárního hnutí. Úspěšný manažer (Daniel je výkonným ředitelem švédské společnosti *Viking Mineral*) je zároveň motorem vydavatelství *Arktos*, které vykonává obrovský kus práce prostřednictvím publikování důležitých politických, společenských, filozofických a historických děl s nesmírně širokým záběrem.

Pod výrazem „manuál pro pravou opozici“ nehledejme skryté výzvy k vytvoření podzemního hnutí nebo vedení ozbrojené revolty. Jedním z ústředních motivů Fribergovy knihy je totiž odmítnutí jakéhokoli politického násilí. Ale pozor, v žádném případě tak autor nečiní z pacifistických nebo falešně humanistických pohnutek. Friberg tvrdí jedno, politika prosazovaná prostřednictvím násilí (nikoli sebeobrana!) je strategicky nesmyslná a proto by toto pole mělo být přenecháno krajní levici, jejíž směšné pokusy o „revoluční akci“ jsou stejně jen výrazem frustrace nad postupnou ztrátou vybudovaných pozic a z uvadajícího progresivistického diskurzu.

Autor si v knize bere na pranýř především mainstreamovou pravici, kterou označuje jako parodii na pravici. Byť přiznává, že se pravice dostala v uplynulých dekadách do izolace z velké části díky diskreditaci pravicových myšlenek po druhé světové válce, pravice v uplynulých letech rezignovala na působení v akademické sféře a kultuře (pod hesly „kdo

určuje pojmy, určuje myšlení“), čímž vyklidila progresivistům pole pro „dlouhý pochod institucemi“, jak jej popsal například Helmut Schelsky. Friberg tak v kritice současné pravice v mnoha ohledech navazuje na Alaina de Benoist, jehož slova o **intelektuální prázdnotě staré pravice**, jsou výstižným předobrazem „konzervativních liberálů“, lidoveckých moralistů a volnotržních dogmatiků současnosti, kteří jsou alternativou víceméně virtuální, ve skutečnosti asistující dominantnímu levicově-liberálnímu diskurzu.

V další části knihy se autor zamyslel nad současným stavem levicově-liberálního diskurzu, který od 60. let minulého století dominuje v rámci veřejného mínění západní Evropy. Podle Friberga je zde několik signálů, že levicová kulturní hegemonie končí. Jedním z doprovodných znaků tohoto společenského zvratu je rozmach výpočetních technologií, internetové komunikace a sociálních sítí, jejichž prostřednictvím mohla alternativní pravice v relativně nedávné době přiblížit svá názorová východiska širšímu spektru posluchačů a rozbít tak akademickou a mediální hegemonii, kterou úspěšně drželi progresivisté (*Poznámka autora: je zajímavé, že tento trend lze do jisté míry zaznamenat i v českém prostředí, kde historicky není progresivistická hegemonie tak silná, z nějakého důvodu však internet a sociální sítě přesto úspěšně nahrazují výklad hlavního proudu, kdy ne vždy, ale často bohužel v podobě šíření rozporuplných polopravd a v horším případě bizarních pseudonáboženských konspiračních fanstasmagorií bez valné hodnoty*).

Karta se obrací

Evropané se tak podle autora nachází na historické křižovatce. Levicově-liberální ideologie se pokusila vytvořit nový svět, ale její koncept selhal. Zanechala však Evropu a západní svět tvář tvář katastrofě: ekonomická stagnace, sociální rozpad, katastrofální důsledky evropského odzbrojení, páté kolony islamistů nenávidějící západní civilizaci a migrační tsunami hrozí změnit tvář Evropy k nepoznání. A proto tvrdí, že je na čase vzít si Evropu zpět. Přetvořit ji nikoli násilím, ale ideou. Alternativní pravice, jak ji Friberg nazývá, nepředstavuje jednotný politický program, ale spíše specifický způsob metapolitického uvažování. V nejdůležitější kapitole knihy, nazvané příznačně „Orientace“, pak Friberg předkládá ideová východiska alternativní pravice. Ve stručnosti:

Lidské bytí vyžaduje autentickou identitu a historický kontext, tuto potřebu nejsou schopny uspokojit umělé konzumní identity ani utopické politické koncepce. Etnická identita tak zůstává přirozeným vstupním bodem politické organizace. Autor volá po etnickém sebeuvědomění, ale odmítá rasismus, ve smyslu delegitimizace druhých na základě etnického klíče. Friberg se zároveň odmítá označit za příznivce „antirasismu“, který nevnímá jako prostou negaci rasismu, ale více jako samostatnou ideologii, usilující vytlačit samotnou koncepci identity z politického uvažování.

„Impérium Evropa“, aneb volání po evropské jednotě. Bod, který obtížně přijme mnoho „nacionalistů“ nejen v českém prostředí. Friberg neodmítá a priori politický proces evropské integrace, ale současný obsah Evropské unie s jejím absurdním centralismem, rudozelenou gender agendou, pacifismem na jedné straně a na druhé straně ochotou hrát roli amerického pivota a brát na sebe zpětné dopady a katastrofální důsledky

pokusů o „vývoz demokracie“ a v neposlední řadě bezbřehým multikulturalismem. Zde je potřeba zmínit, že evropská politická jednota pro autora představuje pouze politický nástroj v bezpečnostní oblasti a politice vůči ostatnímu světu, výhledově ideální stav, jak dosáhnout evropské strategické autonomie v multipolárním světě a ne utopickou snahu vytvořit nového člověka, či „evropského občana.“

V zahraniční politice důraz na prosazování politických zájmů, odmítnutí ideologického prosazování kultury a hodnotových stanovisek okolnímu světu silou. Preference diplomacie a chápání války jako pokračování politiky v krajním případě, odmítnutí „křížových tažení“ za lepší svět.

Ekonomika ve službách politiky. Tento primát ale v žádném případě neznamena návrat ke státnímu plánování. Demontáž evropského „sociálního státu“ (jako jednoho z iniciačních momentů současné migrační krize). Trh jako přirozený prostředek lidského obchodu a nikoli tržní společnost.

„Evropa Evropanům.“ Obrana Evropy před vnějšími nepřáteli, odmítnutí neřízené migrace a přísná migrační politika, což zároveň nevyklučuje projev dobré vůle vůči ostatním skupinám. Primárně by však evropští lídři měli mít na vědomí obhajobu zájmů svého státního celku/Evropy. Ti, kdo jsou motivováni primárně loajalitou k abstraktním principům „lidstva“ a „světa“ (což jsou, jak autor tvrdí, koncepty, které se nevztahují k žádné hmatatelné politické, historické, či kulturní realitě), si nezaslouží naší podporu.

„Nechť dobrodružství započne“

Friberg píše realisticky, v umírněném a střízlivém duchu, což pro texty podobného druhu nebývá obvyklé. Je vidět, že svou práci bere především jako velkou výzvu a metapolitickou aktivitu jako otevřený proces. Zcela zde chybí revoluční vize (autorovými slovy: *„Více než dvě stě let revolučního šílenství, které zavleklo Evropu tam, kde je, stačilo a je načase tomu udělat přítrž“*).

Autor pochopil rozsah probíhajících společenských a politických procesů, které mohou signalizovat změnu a proto vyzdvihuje důležitost praktické politiky, kdy varuje aktivisty před „propadnutím evolianismu.“ Tedy ne před studiem díla Julia Evoly, ale před postojem, že vše je ztraceno a nemá smysl vzdorovat. Využívaje podobenství o jízdě na tygru autor tvrdí, že pomyslný tygr (moderní liberální civilizace) již mele z posledního, takže z něj můžeme seskočit bez obav, že nás rozsápe. Je zde také nová naděje v podobě alternativních stran a hnutí, která po celé Evropě vystupují z undergroundu a stávají mnohde již rozhodujícími politickými silami. S jejich programy nemusíme vždy zcela souhlasit, ale kdo by před několika lety čekal, že v klimatu všeobíhající politické korektnosti bude eventualita zvolení kandidáta francouzské Národní fronty politickým tématem dne a ochrana hranic žhavým předmětem mezivládních rozhovorů (*Poznámka: nezapomínejme, že to byl ostrakizovaný „protofašista“ Orbán, kdo jako první za hlasitého mručení postavil plot na hranici se Srbskem*)? Právě tyto tektonické posuny ve veřejném mínění a úspěchy stran napříč Evropou od UKIP, přes Švédské demokraty, Národní frontu až po Svobodné v Rakousku, jsou důkazem, že metapolitická práce má smysl.

V knize se autor vyhnul řadě kontroverzních témat, jako je otázka, která musí nutně následovat po každé vážně míněné debatě na téma aktuální migrační katastrofy, a sice – co s nimi? Friberg dále neřeší duchovní otázky (jsou příznivci alternativní pravice spíše křesťané nebo pohané?), ale v díle tohoto typu podobná úvaha ani nemá místo. Zcela stranou a nezmíněn zůstává Izrael a cokoli, spojeného s tématem židovství. Nelze vidět autorovi do hlavy, ale nic nenaznačuje, že by se tímto tématem trápil. Kdoví, možná je to další důkaz konce „židovské obsese“ u části tohoto myšlenkového směru?

Obzvláště cennými částmi knihy jsou kapitoly věnované švédské zkušenosti (která je i přes svá specifika rozhodně přenositelná i k nám) s praxí politické korektnosti, doplněné pojednáním o šedé zóně vládou financovaných neziskovek, vytvářejících například seznamy „nenávistných“ občanů, jinými slovy, veřejná diskreditace a udávání za internetové příspěvky, kritizující vládní multikulturní politiku. Na tyto pasáže potom přímo navazuje vtipně laděný návod jak jednat s dotěrnými aktivisty a levičáckými novináři. Spolu se stručným „životním průvodcem“ pravicového aktivisty a metapolitickým slovníkem, který se nicméně rozsahem ani šíří záběrů nedá srovnávat se slovníkem u Fayeho, ovšem tato část zabírá bezmála třetinu celé knihy. Obsah těchto kapitol není nezajímavý, naopak, má své místo, ale celkově budí koncepci díla dojem, že některé kapitoly, zejména ty v první části, mohly doznat podrobnějšího zpracování.

Psáno pro Délský potápěč